

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobkyně: T. T. N., narozená „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Ivanou Zamazalovou, advokátkou,
sídlem Červenohrádecká 1557, 431 11 Jirkov,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-HA10-2019, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-HA10-2019, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

„zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že je vdaná. Uvedla, že je rozvedená a připravená tuto skutečnost doložit. Domnívala se, že jí měl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Konkrétně uvedla, že v České republice žije již 15 let, nebyla zde trestně stíhaná, ani projednávána pro přestupek, nemá dluhy vůči státním orgánům a vždy řádně plnila své povinnosti. V České republice žije její bratr se svou rodinou. Našla si zde přítele, s nímž žije ve společné domácnosti. Mají v úmyslu uzavřít manželství. Připustila, že se dobře neorientuje v právních předpisech České republiky, ani neovládá dokonale český jazyk, což byl důvod, proč jí nebyl prodloužen pobyt na území České republiky, neboť plně neporozuměla všemu uvedenému během úředního jednání. Doplnila, že ve Vietnamu nemá žádný majetek, možnost bydlení ani získání zaměstnání. Obává se, že v případě nevyhovění její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jí po návratu do Vietnamu nebude již nikdy uděleno výjezdní povolení, čímž by ztratila kontakt se svým přítelem, bratrem a jeho rodinou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je legalizace pobytu na území České republiky, neboť přišla o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaný připomněl, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoli její formě a odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Trval na tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné problémy, kterým by v zemi původu čelila, přičemž zemi původu navštívila naposledy v roce 2019. Podotkl, že režim pobytu cizinců na území České republiky se řídí jiným zákonem, a to zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podotkl, že žalobkyně odmítla návrat do vlasti z důvodu, že v České republice žije její bratr a přítel. Závěrem uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobkyně mohla v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, když byla o následku nevyjádření se ve výzvě jí doručené výslovně poučena.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 9. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 20. 9. 2019 uvedla, že je bez vyznání, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, nebyla politicky aktivní, je od roku 2004 rozvedená, její synové (rok narození „X“ a „X“) žijí ve Vietnamu. Do České republiky přicestovala letadlem v roce 2005, měla povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Vietnam navštívila v roce 2008, 2010, 2013, 2014 a 2019, a to vždy po dobu jednoho měsíce. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v České republice přišla o povolení k pobytu, chce si pobyt v České republice opět zlegalizovat. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 9. 2019 žalobkyně doplnila, že o povolení k pobytu za účelem podnikání v České republice přišla v roce 2014, oznámili jí, že předložila pozdě doklad o zdravotním pojištění. V České republice pak zůstávala na základě překlenovacích víz. V České republice žila v Chomutově, prodávala potraviny, od roku 2014 pak pomáhala svému bratrovi, aby se nějak uživila. Bratr má v České republice od roku 2008 uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Ve vlasti neměla žádné potíže, a to ani při vycestování do České republiky. Potvrdila, že jediným důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu v České republice. Ve Vietnamu žijí její synové s rodinami. Do Vietnamu se nechce vrátit, neboť již nebude moci získat vízum, aby se mohla vrátit do České republiky za bratrem a přítelem, s nímž chce uzavřít manželství. Ve Vietnamu již není možnost zlegalizovat si pobyt v české republice, pracovní víza, ani víza za účelem podnikání, se neudělují.
8. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že žalovaný si před rozhodnutím ve věci obstaral informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu (stav: květen 2019), informaci Mezinárodní organizace pro migraci – údaje o zemi – 2018.
9. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
10. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobkyně spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutečný stav věci.
15. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní v samotné žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobkyně o azyl požádala zejména pro legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde mohla pracovat a provdat se. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informace o politické a bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv ve Vietnamu. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobkyně nesplňuje.
16. Soud v rámci posuzování této námítky neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvažil, jestli v případě žalobkyně neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje vznesenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.
17. Žalobkyně ve své žalobě neuváděla žádné důvody, ve kterých by mohly být spatřovány azylově relevantní skutečnosti ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14a, § 14b zákona o azylu. Veškeré skutečnosti uváděné žalobkyní v žalobě se vztahují výhradně k případnému udělení humanitárního azylu. Na tomto místě tedy soud konstatuje, že důvody obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, které žalovaný uvedl ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14a, § 14b zákona o azylu shledal soud dostatečně přesvědčivými a přiléhavými zjištěnému skutkovému stavu. Blíže se soud zabýval otázkou přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, k němuž se vztahuje argumentace žalobkyně obsažená v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. K námitce týkající se neudělení humanitárního azylu žalobkyně uvedla, že v České republice žije její bratr a přítel, s nímž chce uzavřít manželství, že v České republice žije již 15 let a vždy řádně plnila své povinnosti, včetně toho, že proti ní nebylo vedeno trestní a ani přestupkové řízení.
19. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to v tom směru, zda správní úvaha byla přezkoumatelným způsobem odůvodněna a nedošlo ze strany správního orgánu ke svévoli. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, nebo rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně, situaci jejích rodinných příslušníků, i stav v její zemi původu, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedla. Mezi takové důvody nemůže být zahrnut pobyt bratra na území České republiky ani záměr žalobkyně uzavřít manželství s občanem České republiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57). V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.
20. K tvrzeným materiálními důvodům, tedy že žalobkyně nemá ve Vietnamu žádný majetek, možnost bydlení ani získání zaměstnání, soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 – 63, dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto místě soud poznamenává, že nedostatek pracovních příležitostí či finančních prostředků nečiní z cizince uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána.
21. K případné legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohla a může žalobkyně nadále využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

22. K námitce žalobkyně, že správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že je vdaná, ačkoliv je rozvedená, soud konstatuje, že na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný objasnil, že lustrací osoby žalobkyně v policejním systému (CIS) zjistil, že bratr žalobkyně a její přítel v tomto systému nefigurují jako její rodinní příslušníci, ale naopak žalobkyně figuruje jako manželka (rodinná příslušnice) pana V. T. N., narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika. Žalovaný konstatoval, že informace získané ze systému CIS nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že v roce 2004 bylo její manželství rozvedeno., neboť jako rok uzavření manželství je v databázi uveden rok 2007. Dovodil tak, že žalobkyně je buď vdaná, anebo nemá úřední záznamy v souladu se skutečným stavem. Žalovaný však nedospěl k jednoznačnému závěru, zda je žalobkyně vdaná nebo rozvedená, nýbrž pouze zpochybnil její tvrzení, že v roce 2004 bylo její manželství rozvedeno. Skutečnost, zda je žalobkyně vdaná či rozvedená, není v předmětném případě relevantní. O relevantnosti osobního vztahu žadatele o mezinárodní ochranu lze hovořit v případě, že žadatel žádá o udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Žalobkyně se však domnívala, že jí měl být udělen humanitární azyl, a proto soud dospěl k závěru, že není podstatné, zda je žalobkyně vdaná či rozvedená. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil námitku žalobkyně jako nedůvodnou.
23. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobkyni ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi původu.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
25. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 7. září 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)